

mandsgrupper Mandag den 25. Maj, og de erholder, indtil Kendelsen foreligger, Udbetaling efter de hidtil gældende Aftaler.

4) Opmanden tilendebringer Arbejdet med Mægling og Kendelse i Løbet af højst 14 Dage fra 23. Maj, og naar Kendelsen er afsagt, vil der være at efterbetale Arbejderne den eventuelle Forhøjelse for Tiden fra Arbejdets Genoptagelse.

5) Parterne forpligter sig til i alle Dele at efterkomme den af Opmanden afsagte Kendelse.“

Dette var altsaa Resultatet af Konferencen med Formændene for Dansk Arbejdsmandsforbund og Dansk Arbejdsgiverforening. Formanden for Arbejdsmandsforbundet, Hr. Lyngsø, lovede at anbefale dette Forslag, og han gjorde det i det Møde, der fandt Sted om Aftenen og Natten den 20. Maj, men Forslaget blev ved den Afstemning, der fandt Sted i den til Afgørelse af Striden kompetente Forsamling, forkastet med 23 Stemmer mod 20. Der var altsaa ingen Tvivl om, hvorledes Opfattelsen var hos de 20, altsaa hos en betydelig Del af den ansvarlige Forsamling, og navnlig var der ingen Tvivl om, hvorledes Formandens Opfattelse var, eftersom han anbefalede Sagen til Fremme. Formanden for Arbejdsgiverforeningen lovede at anbefale Forslaget og at indkalde Hovedbestyrelsen til Behandling af det, saa snart Vedtagelsen forelaa fra Arbejdsmandsforbundet, og de to nævnte Formænd havde begge forud godkendt, at Opmanden, som omtales i Forslaget, blev Overpræsident J. Jensen.

Med det Udfald, som Afstemningen fik, og som jeg nylig nævnte, bortfaldt jo imidlertid dette Forsøg, og efter nogle Dages Forløb kom der nye Forhandlinger i Stand. I de samme Dage blev der ogsaa fra de samvirkende Fagforbund foretaget et Skridt, som det er værd at agte paa, idet de rettede Krav til Arbejdsgiverforeningen om, at Fabrikkerne skulde lukke op, saaledes at de 22 Fag, der havde vedtaget de Overenskomster, om hvilke de havde forhandlet, kunde komme i Arbejde — et enstemmigt Ønske fra de samvirkende Fagforbund og fra Ledelsen af de 22 store Fag om at komme i Arbejde. Det omfattede henved 100 000 Arbejdere, men den kunstige Sammenkobling af Arbejderne, som var etableret af Arbejdsgiverforeningen, blev opretholdt til Skade for Samfundet.

Forhandlingerne, der altsaa blev genoptaget efter den 20. Maj, førte sluttelig til et nyt Mæglingsforslag fra Forligsmæn-

dene, som atter efter det nævnte Resultat havde optaget Forsøget paa at bringe Parterne sammen og bringe et Resultat ud af de nye Forhandlinger. Det sidste Forligsforslag blev altsaa stillet, og der krævedes Svar paa dette den 5. Juni.

Dagen før dette Svar skulde afgives, bebudede Formanden for Arbejdsmandsforbundet, at det nye Forligsforslag vilde blive forkastet. Det blev med stor Alarm kundgjort i den konservative og i Venstres Presse — det kan være, det havde været formaalstjenligt, om de havde ladet være med den Slags, men det var altsaa den Maade, hvorpaa de bidrog til Fredsarbejdet. Samtidig med, at dette skete, opstod der med fuld Berettigelse en Bevægelse i de 22 Fag, som havde Overenskomsterne i Orden, men som ikke maatte arbejde, en Bevægelse, der gik ud paa at sige: Hvis Forligsforslaget nu forkastes, hvis vi ikke nu kommer i Arbejde, vil vi ogsaa være løst fra de Overenskomster, vi en Gang har bragt i Orden, saa maa de betragtes som bortfaldet, thi Forudsætningen for vor Tilslutning var, at vi kom i Arbejde.

Under den Stædighed, som var udvist ved Sammenkoblingen og ved Opretholdelse af Sammenkoblingen, var det Samfundet og Samfundets Interesser, der led den største Skade, og, som alt sagt, navnlig da Kampen var ført ind paa et Omraade, der i øvrigt havde været uberørt af Kampen, nemlig Landbrugets Omraade, maatte der jo fornuftigvis i Regeringen, hvad enten den var rød eller sort, opstaa Betragtninger om, hvorvidt man længe kunde se paa, at Landbrugets Interesser led Skade ved en Konflikt, som Landbruget i øvrigt ikke var Parthaver i. Landbrugets Repræsentanter havde under de Forhandlinger, der fandt Sted, nægtet at indlade sig paa en Ordning med Hensyn til Landbrugseksporten, en Ordning, som baade var opnaelig og gennemførlig. Landbrugets Mænd erklærede, at de ikke troede paa, at det lod sig gøre paa den foreslaaede Maade, og de foretrak altsaa ikke at faa nogen Ordning, ikke at faa nogen Dispensation. Jeg skal ikke opholde mig ved den meget angribelige Begrundelse, der blev givet i den Henseende. Jeg ser kun paa det faktiske, Landbrugseksporten var standset, og fra England fik man just i Dagene før 5. Juni den Efterretning, at nu var Blokaden gennemført, saaledes at Skibe, der lastedes herhjemme af Landmændene selv eller deres Hjælpere, ikke vilde blive udlosset i England. Den 5. Juni var det os saaledes bekendt, at der henlaa i det mindste eet Skib med Landbrugsprodukter,